

PREMI LLEGIM CIÈNCIA (PLC-UVic) - Curs 2023/24

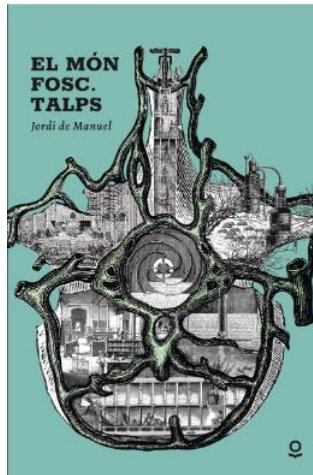
TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC-UVic)

Dossier relats Categoria 2- 4t d' ESO - Modalitat B

Relats de la Categoria 2: 4t d'ESO

Relats Modalitat B – **Escriu un relat on els humans s'hagin hagut d'adaptar a una nova situació ambiental, com els podria ajudar la tecnologia i/o quines adaptacions podrien haver sofert.**

Libre: Jordi de Manuel. JoLlibre GR.2018.

TLC
Tertúlies de Literatura Científica
U Divulg. Ciència i Societat
UVIC | UVIC-UCC

FACULTAT DE CIÈNCIES, TECNOLOGIA I ENGINYERIES
UVIC | UVIC-UCC

Dotzena Edició del Premi Llegim Ciència (PLC)

Liurament de guardons als millors relats creats a partir de la novel·la:
El món fosc. Talps.
de Jordi de Manuel
JOLLIBRE, Grup Promotor Santillana, Barcelona 2019

Ponent: **Dr. Jordi de Manuel Barrabín**, Biòleg, professor i escriptor.

Dimecres 28 de febrer de 2024
Sessió 1: de 9 a 10:30 h - Categoria 1: 3r d'ESO
Sessió 2: d'11:15 a 12:45 h - Categoria 2: 4t d'ESO
Aula Magna de la UVic-UCC
(C/ de la Laura, 13, Vic)

Amb el suport de:
igilibre, FARMÀCIA ESCOLAR, Departament d'Ensenyament, Departament de Ciències Bàsiques, Departament de Ciències Bàsiques i Tecnologia, Departament de Ciències Bàsiques i Tecnologia, Departament de Ciències Bàsiques i Tecnologia, ISERN

UVIC
UNIVERSITAT DE VIC
CENTRE DE CIÈNCIES DE CATALUNYA

UVic-UCC
CENTRE D'INICIACIÓ I FORMACIÓ
EN CIÈNCIES

UVic-UCC
CENTRE D'INICIACIÓ I FORMACIÓ
EN CIÈNCIES

Informació detallada:
<https://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/curs-23-24-2-escriptor>

L'enllaç: [Cartell-Premi.pdf \(uvic.cat\)](#)

PLC-UVic curs 2023/24 – entrega de premis el dia 28/02/2024 on es desvelarà el veredict final
Sessió 1 per 3r d'ESO de 9 a 10.30h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia
Sessió 2 per 4t d'ESO de 11:15 a 12.45h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

RESUM DE NOMBRE de RELATS que arriben: **96 RELATS** de **19 centres educatius**
Categoria 1 (3r ESO) – en total 36 Relats – n'hi ha 19 de la Modalitat A i 17 de la Modalitat B
Categoria 2 (4t ESO) – en total 60 Relats – n'hi ha 31 de la Modalitat A i 29 de la Modalitat B

Premi Llegim Ciència (PLC-UVic)
[Premi Llegim Ciència \(PLC-UVic\)](#)

29 de gener de 2024

Jurat [membres del jurat](#)

El jurat està format per persones especialistes del món de la ciència, la tecnologia i la literatura, i el seu veredictes es basarà en **els criteris de valoració** establerts a les bases del Premi:

- Capacitat de redacció i adequació al punt de vista narratiu.
- Adequació de la resposta a la modalitat escollida.
- Es tindran en compte els valors ètics amb els quals es respon la modalitat.
- No poden haver-hi faltes d'ortografia.
- Es tindrà en compte l'originalitat del relat.
- Es valorarà la imaginació, la creativitat, la capacitat descriptiva i el sentit crític.

Categoria 4t ESO - Modalitat B

RELAT Modalitat B.

Escriu un relat on els humans s'hagin hagut d'adaptar a una nova situació ambiental, com els podria ajudar la tecnologia i/o quines adaptacions podrien haver sofert.

ÍNDEX - LLISTAT DE RELATS (Per ordre alfabètic del pseudònim):

Amb accent a la o.....	1
Anticodó.....	2
Bela	3
Darwin.....	4
Els 10.....	5
Flynn Peralta	6
Gea.....	7
Gran Raig	8
Gris.....	9
Koopa Troopa	10
Lluna	11
Mili.....	12
Nesta.....	13
Noctis Obscurus	14
Ocell negre.....	15
Orquídea	16
Ozoni.....	17
PC. Mico	18
Pinsà.....	19
Pizza 4formatges.....	20
Pumpkin pie	21
QuarantaSeixanta	22
Raig Mcqueen	23
Shin	24
Spill	25
Suvi	26
Talpetà	27
Tortuga verda	28
Ziggie.....	29

Amb accent a la o

Em desperto, no puc respirar. És negra nit, la foscor ho ha envaït tot. M'incorporo, no puc respirar. L'aire es nega a entrar als meus pulmons. Crido a la mare i al pare, no em responen, és normal, ja fa temps que són morts. No puc respirar. Suplico entre sanglots, però ningú em sent i els meus pulmons es queden sense aire.

Tinc els ulls tancats, em fa por obrir-los però sé que hi ha llum, és com si un raig de sol m'apuntés directament al rostre. El sol... fa molt de temps que no el veig, quatre anys i dos-cents noranta-sis dies per ser exactes, quan encara hi havia superfície terrestre, quan no estàvem obligats a viure sota el mar, quan respirar encara era senzill. Baixa la intensitat de la llum i obro els ulls. A l'habitació hi ha més llits, dotze comptant el meu, tots ocupats per joves de l'orfenat. Quan em fixo en els meus companys m'horroritzo; peces de metall cables i xips els hi omplen els cossos com si fossin naturals i sempre haguessin estat allà. Inspecciono el meu cos, no hi trobo res, però sé que a mi també m'estan convertint en un robot. Crido, però no em surt la veu, intento aixecar-me, però estic lligada, tot és inútil. Una infermera apareix corrents i m'injecta un líquid grogós, m'adormo.

Fa tres mesos que em vaig despertar a l'hospital, fa tres mesos que cap dels dotze s'atreveix a posar-se davant d'un mirall, ni tan sols ens mirem els uns als altres per no veure en què ens hem convertit, per no recordar en què ens han obligat a convertir-nos. Fa tres mesos que cap de nosaltres no diu res, és difícil parlar quan t'han tallat la llengua, però és clar, així no ens podem rebel·lar. Ara, com a mínim sé perquè soc aquí, m'esgarrifa, però en soc conscient: Feia anys que la civilització es preparava per al desglaç dels pols, tot i això, no s'havia previst que l'aigua acabaria amb gairebé el 90% de la superfície terrestre, molts van morir, com els meus pares. Ens vam traslladar al fons del mar, ara som milers, molts més dels que hi podem sobreviure. Ningú ha aconseguit adaptar-se encara, és impossible, no hem tingut temps. Per sobre del mar, però, hi queda una petita part de superfície on encara podem viure. Si fos fàcil ja hi seríem, però no som els únics que hi volem arribar. La guerra està a punt de començar i nosaltres som els fills perduts, els orfes, els joves que ningú no vol, som les armes necessàries per a la victòria.

Anticodó

-Bon dia, nois i noies, obriu el llibre d'història pel capítol 8. En aquest nou tema parlarem sobre el nostre període històric, el segon, que va començar després que la Terra aturés el seu moviment de rotació.

Remuntem-nos a l'any 2200 AGP (Abans de la Gran Parada). Els científics del nostre planeta acabaven de descobrir el que mai ningú hagués cregut possible, en sis mesos la Terra aturaria completament el seu moviment de rotació. Per sort, aquest s'aturaria de forma gradual, ja que si no, tothom hagués sortit disparat.

Però, per què era tan important la Rotació? Una cosa a destacar serien les estacions o el dia i la nit, això segur que us sona, la diferència, però, és que ells tenien 12 hores de llum i 12 de fosc cada dia, ben al contrari de nosaltres, que vivim en una penombra constant. Imagineu com serien les vides de la gent marcades per la llum i el clima, les cases sense escuts antiradiació o les vides de la gent sense haver d'anar protegits i podent sortir a respirar l'aire a fora.

Aquesta gran parada també ens va portar molts altres canvis; just en el moment de la parada, al nostre planeta hi havia 6 continents i 5 oceans al seu voltant! Molt diferent d'ara oi? Amb l'alteració de la gravetat de la Terra, als pols es van formar grans oceans i els continents es van ajuntar en un de sol que donaria tota la volta al planeta, just a la zona de l'equador, i així és com va.. Com ho diria, tornar a néixer, Pangea, el nostre únic continent.

Però el més important va ser que el clima deixés d'autoregular-se gràcies als canvis de temperatura durant la nit i el dia que deixaven un clima perfecte per viure. Ara, amb la meitat del planeta sempre amb llum i l'altra meitat a les fosques, és impossible equilibrar la temperatura, i és per això que tota la població mundial, més ben dit, la que queda, viu a les franges que hi ha entre la nit i el dia, això és perquè a la zona freda, les temperatures són glacials, i a la càlida, massa elevades; és just en aquesta franja on és possible viure.

Ara no podem basar la nostra rutina en la llum com feien abans, és veritat que les hores continuen igual, però ja no esperem que sigui fosc per anar a dormir, vivim en una constant posta i sortida del sol.

I una altra cosa, el camp magnètic que hi havia abans es va debilitar tant que la radiació va passar a formar part de les nostres vides, i això també va causar la inhabilitació de la tecnologia.

Per sort, els nostres experts han estat i continuen treballant en el tema de la radiació. Com us podeu imaginar, tot aquest tema va reduir la població mundial a només un terç, i totes les espècies van morir o mutar i...

-Ostres, ja és hora? Que ràpid ha passat. Demà seguim!

Bela

No quedava molt de temps. Ja era l'últim dia d'embarcació dels transbordadors i l'Eduard encara era a Barcelona. L'Eduard va despertar-se amb la tètrica alarma que tan odiava, es va vestir i es va rentar les dents. Va agafar les dues maletes i la motxilla i quan era apunt de sortir va donar-li una última ullada a la que havia sigut durant tant temps la seva llar. Es va eixugar la llàgrima que li havia començat a baixar per la galta, va agafar les claus del cotxe, la màscara respiratòria i va tancar per últim cop la pesant porta de roure de la seva casa. Es va posar la màscara respiratòria i va sortir al carrer. No va veure ni una ànima al carrer, com era d'esperar. Va obrir la porta del garatge i després d'haver encapçat tot l'equipatge al petit maleter va engegar el seu rovellat cotxe i va pitjar l'accelerador amb força. Mentre conduïa cap al port espacial va anar contemplant aquell paisatge desolador de grans edificis industrials envoltats de la típica boira ataronjada que envaïa les grans metròpolis i va donar-se un moment per a reflexionar.

Et dius Eduard Alegret. Avui és 7 de març del 2052 i estàs conduït per les desèrtiques avingudes de Barcelona per a arribar al port espacial, on agafaràs un transbordador que et portarà a una base colonial al planeta Kepler 452b. Al planeta terra se li han acabat els recursos naturals, l'atmosfera s'ha contaminat, l'aire és tòxic i bàsicament, els éssers humans han fet de l'antic i preciós planeta blau, un femer de construccions i gasos tòxics on la majoria d'espècies animals han quedat extingides. Per aquestes raons, els governs van posar en marxa el major repte que la humanitat s'ha enfrontat mai: aconseguir un nou planeta en el qual l'ésser humà pugui continuar la seva llarga i persistent existència. La humanitat va construir una flota de naus espacials amb la potencia suficient de portar-los al nou planeta, el qual té unes condicions molt semblants a la terra.

L'Eduard va divisar a l'horitzó tres figures colossals molt més grans que cap centre comercial. Quan més s'anava apropant, més es preguntava com es suposava que quelcom monstre de ferro s'enlairés i desafiant les lleis de la gravetat sortís del planeta i atravesés la galaxia per a arribar al tant desitjat planeta bessó de la terra.

Després de dues hores fent cua, finalment va aconseguir entrar al transbordador. El transbordador era una construcció gegantina de estances, cabines i passadissos, en què va trigar més d'una hora en trobar la seva cabina. Mitja hora va transcórrer lentament, i quan ho van anunciar pels intercomunicadors, l'Eduard es va preparar per l'enlairament. 5, 4, 3, 2, 1,... una sotragada va recórrer la nau i es va enlairar amb un tambaleig que esporugüia. L'Eduard es va quedar contemplant per la finestra com cada cop s'anaven allunyant més del que un dia va ser la llar de la humanitat.

Darwin

Diari de Clifford Kóvacs (rebesavi de l'Adam Kóvacs) just després de la caiguda del cometa.

4 de febrer de 2082

Avui dia 4 de febrer de 2082, l'espècie humana ha estat greument amenaçada per l'impacte d'un cometa a l'oceà Pacífic. Ja feia dies que els mitjans anaven anunciant que un cometa s'aproximava més del compte al nostre planeta. Per fer-li front, van proposar diverses mesures d'atac, com ara armes destructives, bombes nuclears o fins i tot, hi van anar naus espacials a disparar-lo. Van aconseguir esmicolar-lo en mil bocins, però es veu que de res ha servit, ja que tot i haver dividit l'asteroide en mil parts, la més petita mesurava $\frac{3}{4}$ parts de la Terra. Avui l'impacte del cometa ha causat innumbrables morts, ferits, i desapareguts.

Ara mateix els pocs supervivents que hem quedat estem dins del refugi habilitat per a la presidenta i el seu partit polític, aquí dins ens han atès mèdicament i ens han donat mantes i aigua. De moment no sabem què ha passat amb la resta de la població, però tot el que ens han pogut dir ha sigut que el cometa ha impactat a les costes de Hawaii i que la col·lisió d'aquest ha alliberat a l'atmosfera una pressió equivalent a milers de bombes termonuclears. El vent, la calor i les ones de pressió han destruït la major part de la superfície terrestre, i el xoc del cometa ha provocat la fusió d'una gran massa d'aigua, provocant així, ones quilomètriques que han passat pel damunt d'arxipèlags i ciutats deixant-les completament submergides. L'ona expansiva ha provocat milers de focs que incendien els nostres boscos, canviant, juntament amb aquesta, dràsticament la composició de la nostra atmosfera. Els experts ens diuen que tenim subministraments suficients per cinc anys.

11 de setembre de 2087

Avui els experts, després de moltes proves, ens han determinat que l'atmosfera ha tornat als seus nivells originals. Ens han deixar sortir, però anàvem escoltats per guàrdies armats i cadascun de nosaltres portava un revòlver per si ens trobàvem a algun supervivent i ens volia fer mal. Hem intentat anar cap a Barcelona. Tothom s'ha quedat en silenci. Tot estava destrossat. No hi havia cap edifici dret. Era apocalíptic. Semblava que haguéssim estat tancats durant cent anys, tot estava consumit per la naturalesa.

Arribats en aquest punt les autoritats han desplegat un esquadró de voluntaris per tal de repoblar la ciutat. Hem plantat tota mena de llavors. Un altre grup s'ha dedicat a reconstruir els edificis més importants, com ara cases, hospitals, centrals elèctriques, etc. Però gràcies als nostres enginyers hem pogut construir humanoides per tal de dur a terme les tasques més dures o per ajudar-nos entre nosaltres. També hem construït hivernacles i robots caçadors per tal de poder aconseguir aliments.

De moment no sabem què serà de nosaltres, però esperem que el futur que ens espera no sigui massa cruel. L'autèntica supervivència ha començat, durant cinc anys ens hem imaginat milions de futurs distòpics, però ara per fi hem vist la realitat. El misteri serà saber com reaccionarà la ment humana davant de tanta destrucció i pobresa. Ens acabarem autodestruïnt a nosaltres mateixos per avarícia, per temor o per lideratge?

Clifford Kóvacs

Els 10

Fa 120 anys, el planeta Terra va ser evacuat perquè un tipus de càncer contagiós va causar una epidèmia mundial i devastadora. Sis països, els més rics (Estats Units, Xina, Rússia, França, Regne Unit i Espanya), van llançar un satèl·lit a l'espai perquè la raça humana no s'extingís, ja que mai s'havia trobat la cura per a aquesta malaltia. Un cop les sis estacions espacials van estar orbitant a la Terra, es van llançar bombes nuclears per destruir la població mundial i erradicar així el càncer per sempre. Després, les sis estacions espacials es van unir per formar-ne una de sola, la MiLo.J. Els recursos són limitats i només es pot tenir un fill. Tenir-ne més es considera delictes molt greu i es sentència amb pena de mort: et llancen al buit de l'espai sense oxigen sense res. I al nen se l'empresona.

I així va començar la meva història, amb la mort de la meva mare i sent empresonat des que vaig néixer. Ara fa disset anys que estic a la cel·la, i als divuit em fan fora, però no lliure, sinó que em fan fora de la nau, m'havia oblidat de dir-ho. També morim. Soc l'Hugo, i durant els anys que porto aquí he anat fent amics, uns quants ja han mort, ja que han complert els divuit, però altres són més joves que jo. El meu millor amic és en Junyi Li, descendent de la colònia xinesa, detingut per robar subministraments d'aliments. La seva família s'encarrega de la producció de medicaments a base de les poques plantes que podem cultivar, perquè aquí dalt només ens alimentem dels cultius, ja que no es van recollir animals quan es van llançar les naus a l'espai. Tinc una xicota, l'Alexandra, la seva mare és mestra i el seu pare és el cap de manteniment de la nau. Ah, sí, me n'he oblidat, el meu pare és el president de MiLo.J i el meu germà el seu predecessor. Odio el meu pare, va matar la meva mare. En canvi, amb el meu germà m'hi faig més i em va informant del que passa fora la nau.

Era un matí, o nit, no ho sé, a l'espai no hi ha cicle horari, quan el meu germà em va venir a visitar d'amagat, i em va dir que a la nau hi quedaven només tres mesos d'oxigen útil, i que deu presoners, els més grans, serien propulsats cap a la Terra per esbrinar si era habitable. Jo em vaig quedar en estat de xoc. Els deu més grans ens vam reunir. Teníem entre disset i dotze anys. L'endemà el meu pare ens va convocar per explicar el pla. I de cop i volta, a la nau es va rebre una trucada, un missatge provinent de la Terra que deia el següent:..

Fi. Continuarà.

Flynn Peralta

A la sala de la cúpula major hi havia un silenci gairebé tenebrós. Era festiu i el trànsit dins la nau s'havia alleujat. Tot i això, encara quedaven alguns alumnes de l'Escola Marítima que, tot envoltats de llibres, intentaven concentrar-se per poder estudiar pels exàmens finals.

Em vaig acostar al vidre que em separava d'un oceà que semblava infinit i vaig estendre el braç fins a tocar la cúpula amb els dits. Estava freda. Des del desastre biològic conegut popularment com El Gran Canvi provocat pels nombrosos experiments genètics provats amb animals, els humans ens hem refugiat en la Metròpolis Submarina.

Durant centenars d'anys hem hagut d'escapar del que en algun temps llunyà havíem anomenat animals i que ara es podrien considerar una mena de monstres. Segons el professor Jeffords, abans del Gran Canvi, els animals que ara són inofensius com poden ser l'os d'aire, una mena d'animaló pelut, petit, que es passeja per la nau volant i arplegant restes de menjar, eren animals considerablement perillosos pels éssers humans sense armes a les mans. En canvi, animals com els grans sanguinaris o les enormes manades de peixos mediterranis, abans havien estat preses dels humans a causa de la seva mida. El professor afirma que tots els animals i éssers vius havien sigut fortament amenaçats pels humans de la superfície. Tot i que això ara ja no importa. Per culpa dels nostres descuidats avantpassats ara persones com jo, que no en tenim cap culpa, ens veiem privats de llibertat i estancats en el que sembla un got capgirat amb una reixeta al cul que ens permet seguir respirant. A vegades em desperto havent somiat que el vidre ja no hi és i que puc pujar a dalt a la superfície, corre sense límits i observar el sol que ara no puc veure amb claredat des d'aquest fons marí.

Noto una pressió sobre la meva espatlla. És la tieta Tanya que m'avisava que la mare m'està esperant desesperada a l'habitació pensant que he tornat a posar-me en problemes o alguna cosa semblant perquè enmig del seu sermó s'atura de cop i eleva la mirada per sobre la meva espatlla. És estrany veure-la tan poruga sent ella la dona valenta i segura de si mateixa que és, així que em giro amb rapidesa. Em petrifico. Sento que la meva ment es queda en blanc i les meves cames flaquesquen en veure una gran i profunda esquerda a la cúpula.

Gea

22 d'abril del 2428

A qui trobi aquesta carta,

Em dic Gaia, com la deessa de la Terra, i avui és el meu últim dia a la Terra, irònic. Abans d'entrar en el perquè, deixeu-me presentar breument.

Soc la Gaia Bellprat, tinc 15 anys i visc a Torelló o més ben dit, a les restes que queden de Torelló. I és que en els darrers segles el canvi climàtic ha estat el pitjor enemic de la humanitat, especialment pels científics. Milers d'activistes han intentat revertir l'inevitable, però desafortunadament el nostre planeta no pot continuar abastint les necessitats de tots nosaltres. Terratrèmols, tsunamis, i altres catàstrofes naturals han anat destruïnt de mica en mica tots els indrets del món. Per aquest motiu la major part de la recerca científica s'ha enfocat a buscar llocs alternatius on continuar amb la nostra espècie.

Van provar d'anar a Lluna, llavors a Mart, però ambdós intents van ser fallits. Han hagut de passar 2 segles i 13 anys per trobar la solució, l'espai perfecte on emigrar. Contra tot pronòstic, resulta ser que aquest lloc ideal, gairebé fantàstic, és ni més ni menys que en les anelles de Saturn. Potser a vosaltres us sembla obvi, però en aquest moment és una idea revolucionària. Deu ser igual que quan en el passat la gent es tornava boja amb la intel·ligència artificial, una de les tecnologies més senzilles que podem trobar avui en dia. La qüestió és que ja fa uns mesos que la gent s'hi ha traslladat, majoritàriament els rics, així que ara és el torn de la resta de la societat, de la classe treballadora. Ja tinc amics a Saturn i pel que m'han dit és un lloc meravellós. Estan situats en una de les roques que formen l'anell B, anomenada Tomlinson Rock. Viuen a dins d'una cúpula d'enorme extensió, feta del material més resistent de l'univers, de diamants de Júpiter. Aquesta està adherida al seu sòl i té un forat de cuc que connecta amb la Lluna, on els coets arriben des de la Terra per deixar els passatgers. Per sobreviure utilitzen l'energia de la rotació de les pedres de gel per produir electricitat. D'aquestes també n'extreuen l'aigua, que és aprofitada pel seu consum i per l'extracció d'oxigen. A més d'això, consta amb milers d'hivernacles plens de plantes i vegetals, a part de jungles artificials on viu la fauna salvatge. Tot sona increïble, però no n'estic segura. No em malinterpreteu, és genial, però és inevitable sentir por i culpa. Tots els nostres avantpassats han viscut aquí i nosaltres serem els primers a marxar. Per una banda, sento il·lusió, estem en un moment històric que canviarà per sempre més l'univers i el seu funcionament. Per altra banda, sento un temor enorme, abandonar casa nostra, per culpa nostra és colpidor.

La mama em diu que en un futur les condicions de la Terra milloraran i els humans hi podrem tornar. Si és així desitjo que llegiu aquesta carta i valoreu aquest bonic planeta.

Amb amor, Gaia

Gran Raig

No fa molt de temps, després de la tercera guerra mundial, la pobresa i la fam es va apoderar de tot el món. La gent no sabia on anar, es morien a poc a poc. Tota la natura, els animals, els arbres, anaven desapareixent. Hi havia com una espècie de virus letal a l'aire, que era el responsable de totes aquestes catàstrofes. Els governs van pensar en fer una gran ciutat dins d'una immensa cúpula amb només gent que hi sigui immune a aquesta espècie de virus o també la gent que tingués molts diners per sobreviure. El govern anava cridant a la gent que complia els requisits. Aquesta idea era bàsicament per a què la humanitat no s'extingeix. Una nova etapa pel món havia començat, cal recalcar que en cada país havien fet aquesta idea per no perdre la població mundial.

Van passar dècades, la gent ja s'havia adaptat molt de pressa, com si aquell virus tan mortal no hi hagués aparegut mai. Dins d'aquesta cúpula, la gent ja es coneixia, tothom feia com si res, la tecnologia havia avançat, o bé, tot es feia des de casa amb els hologrames, o bé anaves a on vulguis en menys de mig segon gràcies amb un transportador. Els nens no sortien al carrer a jugar a futbol, ara es posaven amb unes ulleres virtuals i poden simular que són un jugador professional. Ningú hi va als supermercats, tots es fa en internet. S'ha canviat una abraçada en persona per una simple pantalla que no pots saber si l'altra persona t'està dient la veritat sobre els seus sentiments. Per l'altra banda, tot aquest avenç de la tecnologia, està molt bé. Perquè s'ha disminuït un 90% els robatoris, el 10% són hackers que els detenen en qüestió de segons, en resum la seguretat ha millorat molt i per no dir l'economia, ja que hi ha entrat gent amb molts diners que fa estable tots els moviments que es fan dintre la cúpula. Una molt gran desavantatge, era que tot estava controlat, si feies alguna cosa il·legal, se n'adonaven en un no res. La gent estava farta, volien saber que passava, milers de persones intentaven escapar d'aquella cúpula, no volien veure un sol artificial o una pluja creada pel mateix govern, volien saber la veritat.

Tota aquesta gent es va silenciar a poc a poc, enviant-les a una presó a fora d'aquella cúpula, el resultat era que morien per culpa del virus. La gent que aconseguí escapar d'aquella cúpula, no se sabia res sobre ells, gent deia que a fora els mataven amb francotiradors, d'altra gent deia que el virus s'havia acabat ja feia temps. Al cap del temps, la població de les cúpules va baixar considerablement, perquè la gran part dels joves intentaven escapar i no tornaven mai més. El govern es va començar a preocupar, aleshores van decidir obrir la cúpula. Per sorpresa de la gent, aquesta cúpula estava dins d'un altre amb una civilització molt més avançada.

Gris

Otra mañana empezó en enero de 2046. El señor Quilo se levantó de su cama a regañadientes al convencerse de que la gente de su ciudad le necesitaba y de que él era de gran importancia. Hacía ya más de diez años desde que había asumido el cargo de presidente de ese, ahora casi anárquico, país.

Se abrigó, preparándose para ir a la Casa Batlló, su espacio favorito desde hacía diez años, debido a sus acogedores ocos y sus preciosos azules, que le recordaban a la mar, ese infinito de agua en el cual pasaba los veranos y que no había visitado desde hacía ya dos años.

Al llegar al edificio fue directo a su oficina, situada en el antiguo oratorio de la casa, donde no pudo sacarse su abrigo debido al nuevo frío. Al sentarse en su sillón intentó no desasosegarse mientras leía los informes de su investigadora estrella, Garnet, en los que se le informaba de que aún no se había encontrado ninguna solución para la repentina parada del gas procedente de la ciudad de Óran.

Poco antes de que él subiera al poder, EUA y Rusia entraron en una guerra de magnitudes nunca antes vistas. Al inicio tuvieron que apoyar a sus aliados estadounidenses, pero, al cabo de unos años, se retiraron de la guerra. Quilo empezó a destinar cada vez más capital a la investigación dedicada a la supervivencia en el caso de una guerra nuclear. Aunque lo intentó, no se salvaron de lo ineludible. Después de siete años de devastadora guerra, Rusia fue la primera en dejar caer una bomba atómica. En menos de un mes los dos países ya habían liberado todo su armamento nuclear.

Como los científicos habían previsto, la oscuridad y el invierno perpetuo se transformaron en una realidad. En pocos meses la gran mayoría de plantas se había extinguido, hecho que desencadenó un seguido de eventos que terminó con el exterminio del 90 % de las especies. Solo quedaron veinticinco países, cuya extensión controlada era delimitada solo por una ciudad con unos pocos miles de habitantes.

Desde entonces, el señor Quilo usó todas las recomendaciones científicas, entre las cuales una cúpula que les servía para generar un efecto invernadero, el mismo que habían pasado tantos años tratando evitar. Pero no era suficiente: dependían del gas natural de Argelia. Este les permitía alimentar la calefacción de los edificios y también las máquinas potabilizadoras, las cuales permitían beber el agua del mar, necesaria debido a la sequía.

En momentos como ese deseaba la vuelta de todas esas innovaciones robóticas, que prometían la salvación y les permitiría no malgastar tantos recursos y personas en misiones al exterior. También echaba de menos la comida de antes, debido a que, ahora, solo disponía de falsa comida, de esa que estaba manufacturada en un laboratorio, sin vida. Hubo que pensar en el momento y olvidarse del pasado, ya que, si no solucionaba la situación en menos de dos días, toda la gente de esa ciudad moriría

Koopa Troopa

Els humans vam destrossar el món i ara aquest s'està assegurant de destrossar-nos a nosaltres.

Contaminat. Abatut. Podrit. Mort. Així és la Terra avui en dia. Tots els nostres maltractes egoistes van esquarterar cada hectàrea de terreny fins a deixar-la seca de recursos i foradar l'atmosfera amb una facilitat esfereïdora. I nosaltres, vam seguir, i seguir, i seguir fins que la capa d'ozó s'esfumà per culpa nostra i els rajos ultraviolats van tenir pas lliure en els nostres ecosistemes.

Tres quartes parts del món van, simplement, perdre la vida.

Moltes espècies estan extingides, i a l'exterior no hi resta gairebé res. La destrucció de la biodiversitat i els ecosistemes va fer canviar el relleu, la temperatura i la composició de la Terra enterament, i poques espècies es van aconseguir adaptar. Per als humans, la vida allà fora és absolutament inconcebible. En els espais més calcats es produeixen incendis forestals constantment, una gran part del relleu de la terra és desert i l'aigua s'ha evaporat.

Per garantir la supervivència de la raça humana, es van construir cúpules de polieterimida i polipropilè, uns tipus de plàstics resistents als rajos UVA, que envolten les ciutats capitals i eviten les conseqüències i malalties d'aquests. Tanmateix, els rajos continuen sent un gran perill, i no només han reduït l'esperança de vida significativament, sinó que han incrementat molt els casos de càncer de pell. No cal esmentar, però, que les cúpules no disposaven de suficient capacitat per a vuit mil milions de persones. Quan es va portar aquest projecte a terme, una terrible guerra esclatà entre els rics i els pobres. Aquests últims deduïnt qui tindria els privilegis en tal assumpte de vida o mort. Al final, hi va acabar havent més morts a causa del conflicte bèl·lic que no pas pel desastre ecològic.

Sang. Arribà un punt en què la sang d'homes, dones i nens recobria el terra per complet.

En l'àmbit econòmic, ara són l'agricultura, la ramaderia i l'aigua, les grans indústries de la societat. Es tracta de recursos escassos, que les noves condicions climàtiques fan altament difícils d'aconseguir. Per abastir la població, tots els cultius i animals es troben dins de magatzems que repliquen les seves necessitats bàsiques i els exploten de les maneres més inhumanes, mentre que l'aigua l'obtenen de l'oceà, ja que les poblacions estan situades a poc nivell del mar on no arriben tant els rajos ultraviolats, i la purifiquen per fer-la potable. També l'aire representa un sector potent; el de l'exterior està a tanta temperatura que s'ha de processar primer per unes màquines de refrigeració per poder-lo fer respirable pels humans.

Ara tot és un comerç. Cada aspecte de la vida és de caràcter polític i econòmic, fins i tot la reproducció, que es fa entre ciutats per evitar ampolles genètiques i representa un negoci com qualsevol altre. Una eina per subsistir.

Però em temo que les persones fa temps que vam deixar de viure en si; ara només som capaços de sobreviure.

Lluna

400 metres

Fa 50 anys, per culpa d'una gran inundació a causa del canvi climàtic que va desfer els pols, va pujar tant el nivell del mar que va cobrir un 90% de la superfície terrestre, i només van quedar al descobert les serralades i muntanyes més altes. A causa d'això la humanitat va haver de fer el possible per sobreviure i adaptar-se a una nova situació. Els països menys desenvolupats són els que no van sobreviure, ja que no tenien recursos. En menys d'un any, la població mundial es va reduir en un 40%. La resta que va sobreviure va haver d'arreglar-se-les, per exemple les cases van passar a ser vaixells i només s'alimentaven a base de peix i cultius marins. A mesura que s'anaven adaptant la societat es va començar a dividir entre societat baixa i societat alta.

Per desgràcia jo soc de la part baixa, però els meus amics són de l'alta. Jo soc en Pau. El meu pare és pescador i la meva mare mestra. Un dia els meus amics em van dir si volia anar a fer submarinisme amb el vaixell de l'Arnau. La nostra colònia està delimitada per unes boies que marquen el límit en el qual poden circular els vaixells. Mai traspassem la línia, però l'altre dia vam voler saber què hi havia fora de la colònia. A les 8 del matí, ens vam reunir tots a casa l'Arnau per equipar-nos i marxar quilòmetres enllà del límit. Vint minuts després estàvem passant les boies i al cap de dues hores vam arribar a un bon lloc per poder fer submarinisme. Ens vam posar l'equipament i vam començar a baixar. Al principi a mi em costava una mica perquè no sabia com es feia, fins que m'hi vaig acabar acostumat. A mesura que baixàvem s'anava fent més fosc i havíem de portar llanternes, fins que vam arribar al punt que només hi veïem amb la llum artificial. Vam baixar 400 metres i ens vam trobar amb el que no esperàvem. Amb un monument, la Sagrada Família. De sobte vaig notar que alguna cosa em tocava la cama, em vaig espantar molt, pensava que era un peix, però quan em vaig girar va resultar ser un humà, no era cap dels meus amics i no portava cap mena d'equipament. Vaig avisar els meus amics com vaig poder, però ja havien pujat al vaixell. Estava sol, davant d'una criatura o persona, no sabia dir, que em mirava fixament. Vaig pujar ràpidament a buscar els meus amics a dalt a la superfície per explicar el que acabava de veure. Vam tornar ràpidament cap a la nostra colònia perquè ningú ens veïés. De seguida que vam arribar a casa ho vam explicar als pares, perquè ho diguessin al govern i poguessin anar a mirar què era, amb la mala sort que els pares no ens van creure i ens van dir que ens castigarien a tots per haver sobrepassat els límits.

Mili

[Eclípsia: Renaixent en la Penombra](#)

En un món assolat per conflictes i desigualtats, un grup de visionaris es va embarcar en l'audaç empresa de construir una societat completament nova. La seva visió era simple però poderosa: una societat on la llum i la foscor coexistissin en perfecta harmonia. Així va néixer Eclípsia, un refugi utòpic enmig de la penombra.

Els fundadors d'Eclípsia van seleccionar meticulosament als seus primers habitants, van buscar individus amb habilitats diverses, però sobretot, amb l'anhel compartit d'un món millor. Van construir la ciutat a la zona crepuscular, on la llum del dia i la foscor de la nit es trobaven en una dansa eterna. Els edificis es van crear amb materials bioluminescents, que brillaven suaument a la penombra, creant una atmosfera màgica.

La societat d'Eclípsia es va organitzar al voltant de la dualitat de la llum i la foscor. Cada habitant havia de contribuir tant en el dia com en la nit, aprofitant les seves habilitats de manera equitativa. Els treballadors diürns es dedicaven a l'agricultura, l'educació i la recerca, mentre que els nocturns lideraven l'art, la música i l'exploració dels misteris del cosmos.

Un element clau de la filosofia d'Eclípsia era el canvi constant. Cada sis mesos, la ciutat celebrava el "Festival de l'Equinocci", un esdeveniment en el qual els rols dels ciutadans s'invertien. Aquells que solien treballar durant el dia se submergien en la creativitat nocturna, i viceversa. Això fomentava la comprensió mútua i enfortia els llaços comunitaris.

Tanmateix, no tot va ser harmonia des del principi. Desafiaments van sorgir quan la societat es va enfrontar a la resistència al canvi i a la comprensió de les diferències. Els líders d'Eclípsia van implementar programes d'educació per a promoure la tolerància i l'enteniment. A través de discussions obertes i esdeveniments comunitaris, els ciutadans van aprendre a apreciar la riquesa que la diversitat aportava a la seva societat.

Amb el temps, Eclípsia es va convertir en un far d'esperança en un món sumit en la foscor. Les altres ciutats, inspirades per l'èxit d'aquesta utopia, van començar a adoptar principis similars. La idea d'equitat entre llum i foscor es va propagar com un foc i va transformar lentament la faç del planeta.

Eclípsia també es va convertir en un centre d'innovació. Els seus científics van descobrir maneres d'aprofitar l'energia de la transició entre el dia i la nit, cosa que proporcionava a la ciutat una font sostenible de poder. Aquest avenç es va compartir amb el món i va generar una revolució energètica que va reduir la dependència de fonts contaminants.

A mesura que Eclípsia floria, els seus habitants es van adonar que la veritable màgia estava en l'acceptació de la dualitat en les seves vides. A la penombra, van trobar una bellesa única que jeia en la convergència de la llum i la foscor. La història d'Eclípsia es va convertir en un conte d'esperança per a les generacions futures perquè els recorda que la veritable força radica en l'harmonia entre l'oposat.

Nesta

Era l'any 2050, la terra havia patit un canvi radical. El clima havia experimentat transformacions mediambientals que van obligar els humans i totes les espècies conegudes a adaptar-s'hi. Les temperatures havien augmentat dràsticament, els nivells del mar s'havien elevat i les estacions havien perdut la seva regularitat característica.

Les ciutats costaneres s'havien inundat i els habitants es van veure obligats a migrar cap a l'interior. Es van construir nous municipis a localitzacions elevades per guanyar alçada sobre les aigües creixents. La tecnologia va jugar un paper crucial en aquesta adaptació, amb la creació de materials impermeables per protegir les ciutats que encara estaven perillosament a prop del mar.

Les energies renovables van convertir-se en la principal font d'alimentació elèctrica i les ciutats van estar cobertes per immensos boscos d'edificis que capturaven l'energia solar i el vent. La innovació en la captació i emmagatzematge d'energia va ser fonamental per mantenir les llums enceses i els equips funcionant en aquest nou món.

Les terres agrícoles tradicionals van haver de ser abandonades, ja que, les condicions climàtiques no eren favorables per als cultius convencionals. La tecnologia agrícola va ser una àrea clau d'innovació, amb l'ús de cultius hidropònics, cultius verticals i aliments sintètics desenvolupats en laboratoris. La biotecnologia va ser utilitzada per crear plantes resistents a les temperatures extremes i als nous patrons de pluges.

Va sorgir una nova generació de vaixells autònoms i submarins que exploraven els fons marins i recollien peixos d'una manera sostenible, ja que, la pesca tradicional era impossible de practicar. La tecnologia d'aigües profundes va permetre l'explotació responsable dels recursos oceànics.

El canvi climàtic va crear també nous desafiaments en la salut humana. Les malalties tropicals es van estendre a nous territoris i van causar pandèmies als llocs on no tenien els recursos necessaris per combatre-les. Vacunes avançades i sistemes de detecció ràpida van ser desenvolupats per mantenir la salut de la població mundial, a part d'una xarxa de comunicació i transport molt més eficaç per proveir els medicaments i els equips on fos necessari ràpidament.

La intel·ligència artificial i les xarxes neuronals artificials van permetre avenços significatius en la recerca científica i la presa de decisions basada en dades massives. A més, les comunicacions globals es van convertir en una eina essencial per respondre a les emergències i compartir coneixements sobre com adaptar-se a les noves condicions ambientals.

Encara que els humans van haver de fer ajustos per garantir la sobre supervivència en aquest entorn, la seva determinació i totes les noves tecnologies que van sorgir van permetre crear un camí cap a un futur millor. En aquests temps tan crítics, l'adaptació constant i la col·laboració global van ser les claus per afrontar aquesta nova realitat i preservar el futur del planeta.

Noctis Obscurus

Va arribar a les meves mans un dels llibres prohibits. Em va costar tres anys localitzar-lo. La S.P.I.A. (Societat Pangea Intel·ligència Artificial) guardava tot d'informació per comprendre el nostre món, Pangea. *L'origen dels continents i els oceans* d'Alfred Wegener (1915) seria la resposta a les meves preguntes. Aquest món sempre ha estat així? Em tremolaven les mans de pensar en aquell manuscrit on trobaria el significat de tot. Em presento: sóc Víctor Casado, sismòleg de l'Institut Geològic de Pangea. Formo part d'un grup d'investigadors nacional de diversos camps on fa vint-i-cinc anys que treballo. Conec a la perfecció com funciona la nostra Pangea, sempre sota la mirada directa de la intel·ligència artificial (IA). És en aquest punt on la meva curiositat va despertar. Em naixien preguntes que quedaven sense resposta. He desobeït diverses vegades els tentacles de control de la IA. Soc un pària. Una veu que sovint volen callar. Però no podran: ara ja el tinc.

Totes les meves hipòtesis troben resposta. Una glaciació de fa 350 milions d'anys indicava les direccions dels senyals d'erosió del gel. Des d'aquest punt només em faltava resoldre quin havia estat el motiu d'unió dels continents. Però aquesta tan sols era la visió d'un enamorat de l'estructura i dinàmica de la terra. Un altra qüestió seria investigar per què tota aquella informació se'ns havia vetat. El control de la IA, que havia ocultat tot allò, era la clau. El control de la salut, de les ideologies i creences de cada nacionalitat, de l'espècie animal, el domini absolut del clima que repercuteix en la producció alimentària. Una sèrie d'intervencions que, sense saber-ho, van alterar el nostre dia a dia. La politització tecnològica ja no em pot aturar. Havia llegit en algun diari antic que els inicis de la IA havia beneficiat molts àmbits de l'espècie humana. Quin va ser el detonant d'aquest mal ús tecnològic? No em vull ni imaginar que pot formar part d'una trama de poder. El nostre govern ha capgirat els inicis d'un servei verge que ens auxiliava en algunes tasques. Encara no entenc per què no es va aprofitar aquesta tecnologia per crear nous mètodes de transport més ràpids i efectius, com trens de levitació magnètica.

No estava disposat a capar la meva curiositat. Faria tot el que fos per entendre la terra on visc ara. Pangea és el nostre planeta, una gran massa terrestre envoltada d'un únic mar, Ignitus. Una terra amb pocs rius i assolada per la sequera. Un clima sèptic. Una flora i fauna triada segons catàleg. Sense fonaments culturals ni creences ni rituals. Un tot a una, sense ser una tribu. Wegener m'obre les portes a un nou món que desconeixia. Un viatge al passat, per poder entendre el present i canviar el futur. No m'aturaré en la lluita, seré com les voreres de la litosfera, crearé moviments de contacte per saber la veritat. A diferència del científic alemany, trobaré indicis i proves per explicar la força que ha sigut capaç d'unir els antics continents.

Ocell negre

LA NOVA TERRA

Som a l'any 2053 i la Terra ja no és tal com la coneixíem. Ha passat d'haver-hi quatre estacions a haver-n'hi només dues de grans: la de sequera extrema, que engloba les que coneixíem abans com a primavera i estiu, i la d'humitat i pluja, que comprèn les antigues estacions d'hivern i tardor. Hi ha molts mars, rius i moltes parts dels oceans que han quedat extingits. Molts animals han desaparegut per les fortes temperatures i inundacions que es produeixen, moltes plantes, hortalisses o fruites han quedat en l'oblit. La humanitat s'ha hagut de buscar la vida com ha pogut. Han desaparegut les classes socials intermèdies, ara només queden els rics, que són qui controlen el món, i la classe obrera o pobra, aquesta gent s'ha de buscar la vida com pot. Moltes feines han desaparegut i moltes fàbriques han hagut de tancar.

Aquest és el cas de la família d'en Lucas, un jove de quinze anys acabats de fer. Viuen a Barcelona, concretament a la Rambla. En Lucas té una germana més petita que es diu Gemma. Té dotze anys i li preocupa molt el tema del clima, de fet és una activista contra el canvi climàtic. La seva mare es diu Núria i el seu pare Joan.

Estaven en època de canvi del clima de sequera a humitat. Aquest és el pitjor moment de l'any, pot ser que un dia faci un sol terrible i estar a 50°C i l'endemà estar a -20°. Depèn de l'època de l'any la gent ha de viure en coves per culpa de la calor o sobre els arbres per les inundacions. Avui és un dia de molta sequera i la Terra té una temperatura de 45°C, no hi ha ni una ànima pel carrer i queda molt poca aigua potable. Per regular l'aigua potable, el govern fa quatre anys que va obrir un pou i va prohibir totes les entrades d'aigua cap a les cases.

En Lucas, com cada de matí, s'ha disposat a anar a buscar aigua al pou, però de camí s'ha trobat la Marta, la nena que fa anys que li agrada. Es coneixen des de primària. Quan la Marta l'ha vist, ha anat a parlar amb ell. Han estat xerrant una estona, al final han acordat que es veurien l'endemà a la cafeteria del poble. En tot el dia en Lucas ha estat pensant com li demanaria per sortir a la Marta.

L'endemà ha arribat i en Lucas s'està preparant per trobar-se amb la Marta. Ha sortit de casa molt nerviós. Quan ha arribat a la cafeteria, la Marta ja l'estava esperant. Ha anat directament cap a la taula i li ha fet dos petons, però de cop i volta un soroll molt fort s'ha sentit de fora. Ha entrat una onada gegant que ha deixat el restaurant destruït i inundat. I aquest tràgic accident ha deixat dues ànimes enamorades però separades per l'eternitat.

Orquídea

PLUJA ÀCIDA

M'estiro entre l'herba i les gotes d'aigua que cauen del cel em mullen la cara. Les galtes em fan mal de tant somriure. Les flors acolorides decoren el paisatge i s'aprecia un arc de Santmartí en l'horitzó. Tanco els ulls, el soroll de la pluja em relaxa. De sobte, començo a sentir un soroll llunyà bastant molest, com una alarma. La meua alarma. Obro els ulls sobtadament. Estic estirada al meu llit, a la meua habitació. Miro el despertador, que continua sonant irritablement. Efectivament, les set en punt.

M'incorporo i, com cada matí, obro les persianes per veure quin temps fa. El cel gris ennuvolat indica que hem d'estar atents a qualsevol avís. Sospiro desitjant que no passi res, els dies d'alerta són els que més odio.

Em trec el pijama i obro l'armari. Agafo l'uniforme blau i me'l poso. Sempre he pensat que és incòmode, però és necessari per no cremar-me la pell si avui decideix ploure. Em tanco la cremallera i la tela impermeable s'ajusta perfectament al meu cos prim. Davant del mirall, faig la revisió de cada dia, és important que la tela no estigui danyada. També em fixo en el meu canell per assegurar-me que la polsera metàl·lica segueixi allà, la polsera que, en dies com aquests em pot salvar la vida. Surto de l'habitació i em dirigeixo a la petita cuina per agafar un iogurt.

Abans de marxar cap a l'institut, passo per l'habitació de la meua mare, que encara dorm; li faig un petó al front i confirmo que té la polsera posada. Quan surto al carrer miro l'edifici de davant de casa, que segueix enderrocant, ja que, el govern encara no l'ha pogut reconstruir per l'alt cost dels materials resistents a la pluja. La meitat dels edificis de la ciutat es troben en l'estat del que tinc davant. Agafo el camí de sempre, el carrer està buit, no hi ha gent, ni vehicles, i encara menys arbres com els del meu somni. Crec que en tota la meua vida només n'he vist un cop de reals i va ser quan vam visitar l'Hivernacle Nacional amb l'escola.

Quan la classe està a punt de començar, noto una pressió augmentant al canell dret i tanco els ulls. Sé perfectament el que vol dir, com tota la gent que està al meu voltant. La pluja ha començat. Li dono un toc a la polsera quan ja m'he adonat de l'alerta i just la professora ens indica que tanquem les finestres i ens n'allunyem.

M'acosto a la que tinc més a prop i miro a l'exterior, veig una dona corrent mentre es posa la caputxa de l'uniforme. També distingeixo un cos a terra i desvio la mirada amb por del que pugui veure, no tothom es pot permetre l'uniforme normatiu. No puc evitar llançar una mirada a la cicatriu de la meua mà i recordar quan una d'aquelles gotes enverinades em va marcar la pell per sempre. Recordo el dolor instantani que em va durar dies.

Sento una veu que em crida l'atenció per estar quieta i torno a la realitat. Faig córrer les persianes metàl·liques i em dirigeixo al centre de l'aula amb la resta de companys. Espero que la tempesta no duri molt.

M'assec a terra recolzant-me a la paret i m'abraço les cames. Ara mateix només espero que la meua mare estigui a casa quan ha començat la pluja. Tanco els ulls amb força i m'aferro a la lleugera son que em queda. Em vull adormir ja, vull tornar a somiar els arbres, les flors i la pluja innòcua, la que la contaminació encara no ha intoxicat... i, sobretot, el meu somriure. No entenc per què la gent del passat no va valorar el que tenia, els odio perquè no ho van fer i, a sobre, no ho van cuidar pels que veníem després.

Ozoni

RENÉIXER: LA NOVA CAPA D'OZÓ

En un futur no molt llunyà, la Terra va patir una catastròfica situació ambiental: la capa d'ozó va esvair-se de manera irreversible. Va passar per culpa de diversos factors, incloent-hi l'augment de substàncies contaminants. Això va exposar la Terra a una radiació ultraviolada letal, posant en perill la salut humana i el medi ambient.

Davant aquesta situació, científics i enginyers van treballar conjuntament per trobar solucions innovadores. Va néixer una nova era en el camp de la tecnologia i la biotecnologia, amb la missió de restaurar la capa d'ozó el més aviat possible. Es van fer esforços extraordinaris per utilitzar la bioenginyeria i la síntesi de noves biomolècules per poder solucionar aquest gran problema.

Un grup creat pels millors científics del món, va començar a desenvolupar microorganismes modificats genèticament, capaços de produir compostos amb les mateixes propietats que tenia l'ozó. Aquest va ser un gran avenç, molt il·lusionant a la Terra, ja que semblava que podrien restaurar la capa protectora multiplicant aquests microorganismes. Es van construir grans coets de titani, magnesi i alumini, amb uns grans propulsors, equipats amb la millor tecnologia i capaços de transportar el material a l'altura desitjada. Els coets contenien grans quantitats d'envasos amb aquests microorganismes. Aquests envasos estaven fets d'alumini i acer, perquè havien d'estar aïllats tèrmicament, per aguantar l'escalfor generada durant el llançament i els canvis de temperatura durant el transport, i resistents per suportar els canvis de pressió i de moviment durant el viatge. A més estaven segellats hermèticament per evitar possibles fugues.

Els coets es van enlairar fins a l'altura necessària per poder lliurar la salvació de la Terra. A cada nau hi anaven dos especialistes, que van posar en joc la seva vida per anar a deixar els microorganismes. En arribar a l'altura desitjada, els coets es posaven en òrbita al voltant de la Terra, de manera que anaven dispersant les mostres al llarg de la seva trajectòria. Després de la missió, els coets tornaren a la Terra. Ara només faltava esperar un miracle i que es restaurés la capa.

Mentre els científics esperaven el restabliment de la capa, la tecnologia va tenir un paper crucial en la protecció dels humans. Es van crear des d'equips de protecció personal avançats fins a instal·lacions a prova de radiació perquè els humans poguessin treballar i viure en aquest nou món exposat als raigs ultraviolats. Les ciutats també van canviar, els edificis van ser redissenyats amb materials protectors per minimitzar l'exposició dels habitants.

Passat un mes des del lliurament dels microorganismes es va donar el projecte per fracassat, ja que no hi havia hagut ni un sol canvi, probablement faltava més temps doncs es demanaven resultats immediats. La gran col·laboració econòmica de tots els països no havia servit per a res.

La humanitat va veure la importància de la tecnologia, la ciència i la innovació. Van adonar-se que havien d'haver invertit més recursos abans que es dissipés la capa. I sobretot van aprendre a preservar i protegir el medi ambient.

La terra, al cap d'uns anys, els tornaria a oferir un regal

PC. Mico

D'ençà que el dia zero va arribar, ja res va tornar a ser igual. Els humans van recórrer a l'última opció: prescindir de la terra. Portaven dècades lluitant contra l'inhabitable, la fi imminent del seu apreciat planeta.

Després de tants anys de recerca i investigació, es va arribar a la conclusió del fet que l'única alternativa era desistir i buscar solucions fora d'aquella infectada atmosfera. Les potències mundials varen construir naus espacials titàniques, amb l'esperança de poder albergar la màxima quantitat d'ànimes humanes possibles.

En aquells temps, viure era el luxe més apreciat per a la humanitat, cosa que no tothom es podia permetre. Milions de persones van ser abandonades a la seva sort, sense cap opció de sobreviure al final imminent. Avis, mascotes, malalts... Tothom qui no pogués ajudar i no fos prou fort, estava destinat a quedar-se enrere.

Un cop llançades les aeronaus a l'espai, tot semblava un inici des de zero, on finalment l'ésser humà aprengués a gestionar els recursos i convida en pau. Tota aquesta felicitat fou com una espurna enmig de l'oceà. Els recursos no durarien per sempre. La realitat impactà com una galleda d'aigua freda sobre els cossos nus d'alternatives dels dirigents.

L'única opció per a mantenir la pau a la societat restant i viure amb condicions era imposar lleis. Lleis dures i injustes. Moltes lleis privaven d'una vida decent a les persones, i l'incompliment d'aquestes desellaçaria amb la brutal pena de mort. El consum d'aliments estava controlat i racionalitzat, juntament amb la natalitat de la població.

L'objectiu principal era trobar un altre sistema on poder subsistir i qualsevol creença o acció que no anés lligada a aquest propòsit no estava permesa.

Els humans ja no vivien, només subsistien.

Pinsà

LA CENDRA.

Un grup de tres noies i dos nois van sortir de la ciutat. Segons el que ells havien estat ensenyats, moririen en qüestió d'hores. A ells no els semblava importar gaire, aparentment.

No és que hagués sigut una missió especialment difícil. Van necessitar complir dos requisits: Mostrar una identificació que provés que eren majors d'edat i firmar un contracte que els impedís tornar dins la cúpula mai més. Prou simple.

Així que era definitiu. Tenien aproximadament unes set hores i un antic mapa, i el primer obstacle que havien de travessar era, irònicament, el més letal.

El bosc, que a l'època dels seus avis havia sigut un lloc ple de vida amb aigua fresca, amb arbres de fulles verdes, grogues i marrons, era ara una gran formació cristal·lina, seca i àrida.

Els suaus colors de l'ecosistema reflectien la llum i formaven petits arcs de Sant Martí allà on miraven. No aparentava un paisatge mortal. Els joves van mirar al seu voltant, sense abaixar la guàrdia, però no hi havia res perillós. No hi havia monstres, ni l'aire cremava en respirar, ni se sentien fatigats. Tot semblava, estranyament, igual que la vida dins la cúpula.

Més tranquils, van continuar caminant, hora rere hora, sense parar més que per beure aigua. Durant el trajecte, van especular el motiu de l'existència de les cúpules, si és que realment n'existia més d'una, és clar. Van acabar plantejant dues idees: La primera, per fingir una falsa manca dels nous recursos minerals, que mantenien uns preus exagerats amb l'excusa que no eren renovables, ja que provenien de "la cendra". La segona era que sí que hi havia algun tipus d'animal o perill que no s'havien trobat encara.

No van trigar a descartar la segona teoria, perquè no tenia ni cap ni peus, suposadament.

Després d'arribar a la fi del dens bosc, hi havia una breu planúria, que van recórrer en uns quinze minuts. Igual que abans, no els va passar res. Tot estava bé.

El destí final s'apropava, i els nois continuaven xerrant i teoritzant. Van canviar de tema, i van parlar una estona de "la cendra". Quina nomenclatura curiosa, oi? El trobaven un terme inexacte. Als llibres d'història era descrita literalment com un núvol sec i dens de color blavós, però era més aviat una boira humida i fresca, incolora.

No van donar massa voltes al tema abans d'arribar a la platja. Al mar. El sol brillava i es reflectia a l'aigua i a la gespa sota els seus peus.

Tot semblava massa bo per ser veritat. Tot el que havien somniat d'ençà que eren petits s'havia fet realitat en qüestió d'hores.

No cabien en si de l'emoció. Corrent, es van treure les sabates i van caminar a la gelatinosa riba. L'aigua era densa i dolça, i no varen pensar en què fer després.

És clar, ara que havien tastat la vida fora la cúpula, era el moment de començar a viure.

Pizza 4formatges.

Dia 389 al Refugi

Si no continuo escrivint el que em passa, crec que em tornaré foll.

Avui he tornat a anar al *pla*, i cada cop ho veig pitjor; arbres secs i incendiats, cadàvers tant animals com humans, ni una gota d'aigua al riu i el pitjor de tot; ni una ànima.

Penso que ja m'he oblidat de com interactuar amb un individu, i cada cop em costa més tenir esperança per un món millor.

El meu diari és l'únic amic que em queda, ja fa temps que els meus coneguts em van deixar enrere, i continuaré escrivint, ni que sigui per recordar-me a mi mateix que algun cop va existir un món ple de riures, llums, i vida.

La supervivència s'ha convertit en el meu motiu exclusiu per tirar endavant, cada dia lluito contra la fam, la soledat, i les bombes de foc que de tant en tant escup el sol. No sé si hi ha més gent com jo, amagats i sobrevivint amb penes i treballs. Els recursos s'estan esgotant cada cop més ràpid, i amb ells s'esgota també la meva fe.

Dia 427 al Refugi

Després de molts dies d'exploració, he trobat el que sembla un laboratori enrunat, on hi ha el que semblen experiments relacionats amb el clima. En un antic llibre mig cremat, he descobert pàgines d'una cosa anomenada "Projecte X".

En teoria, l'objectiu d'aquest projecte era crear eines que amortiguessin l'efecte dels desastres naturals al planeta. Un esbós que hi havia era d'una mena de sistema de filtració d'aigua que purifica el H₂O per fer-lo potable. A part d'això, hi havia dotzenes de projectes inacabats, tots relacionats amb la salvació de la Terra. Potser aquestes tecnologies són el que necessitàvem la raça humana. Potser jo sóc el que necessitem.

Dia 428 al Laboratori

Avui he tornat a anar al laboratori, i crec que ja sé el que he de fer.

Encara que la majoria de les màquines i eines de treball semblen estar fora de servei, he localitzat algunes peces que podria reutilitzar per crear esbossos i prototips dels sistemes. Demà traslladaré les meves poques pertinences ací, m'instal·laré permanentment i començaré a treballar. Ho veig més clar que mai. Sóc jo la clau. Aquest és el meu destí.

Dia 442 al Laboratori

Fa dues setmanes que treballo aquí al *laboratori*, i els intents de crear el sistema de purificació de l'aigua han tingut resultats exitosos, i els prototips d'altres invents tenen una projecció brillant.

A poc a poc estic construint una nova esperança, tendra com els brots d'herba que penso plantar, i fresca com un glop de l'aigua que vull recuperar. Aquest laboratori ja no és casa meva, ara és un santuari on es registraran i es guardaran totes les idees, propostes i iniciatives per un món millor. Amb aquest diari espero no només registrar la meva existència en aquest planeta ara àrid, sinó inspirar i acompanyar a les futures generacions en la recuperació del medi, perquè jo sóc totalment conscient que no aguantaré molt més, la meva vella edat és una virtut que poca gent aconsegueix.

Dia 500 al Laboratori

Amb un nus a l'estómac, tanco aquest diari, tanco la meva vida. No sé si els meus esforços hauran sigut suficients, però ja no puc seguir. Espero que el futur albergui tots els meus somnis ara ja defallits.

Pumpkin pie

La memòria més bella que encara persisteix amb claredat a la meva ment és la del meu 6è aniversari. Estava estirada a l'herba verda i fresca, amb el meu millor amic, en Gael, admirant les formes que els núvols deixaven enrere. És tan especial perquè és l'últim record que tinc del món així. Ni tan sols deu anys després, allò que solia ser la meva realitat ara només és un mer somni.

En despertar, aquests records s'enfronten a la crua realitat d'un món, en canvi, constant. La lluita diària contra desastres naturals s'ha convertit en rutina. Tot i això, quan ja és de nit i els estralls del dia s'esvaeixen, aquests records d'innocència i connexió amb el Gael omplen el refugi. Un intent de recuperar allò que una vegada va ser.

La vida aquí, en aquest món canviat, és una lluita constant per la supervivència. Cada dia em desperto d'hora degut als ecos de crits d'un nou desastre natural, sigui pluja d'aigua bullent, nebulosa verinosa o inclús tempesta de cristalls afilats.

Jo, una jove de setze anys anomenada Kat, em trobava al centre d'aquest malson. Les sequeres havien arrasat amb els camps que alguna vegada van ser verds i brillants, i les imatges de ciutats inundades s'enregistraven a la meva ment com escenes d'un passat que s'esvaïa ràpidament. Cada dia passava pel mateix cicle d'intentar trobar recursos essencials, però cada cop en quedava menys i menys d'aliments. La humanitat estava en plena crisi, però enmig de tota l'angoixa, sabia que dins dels meus somnis encara quedaven trossos d'esperança, i que d'una forma o altre podria arribar a resoldre aquest embolic. Però sola no ho podria fer...

Naturalment, vaig arribar davant del refugi d'en Gael. Podia sentir com el meu cor batejava amb força, gairebé com si volgués revelar la meva presència abans que ell obrís la porta. Feia anys que no el veia en persona, ja que ningú sortia de casa, a causa del perill dels desastres naturals. Els nervis de veure'l inclús em va fer dubtar d'acceptar aquesta idea. Tanmateix, aquest concepte era molt més significatiu que els meus sentiments personals. Els dits em tremolaven lleugerament quan vaig aixecar la mà per trucar a la porta. I vaig esperar mentre intentava controlar la respiració. Què passaria? Com hauria canviat després de tants anys?

La porta es va obrir lentament, i allà hi era ell, amb el mateix somriure que recordava de la infància, però ara amb un toc més de maduresa. Els seus ulls es van ampliar de sorpresa en veure'm, com si el temps s'hagués aturat per un moment. Les paraules van fluir dels meus llavis mentre explicava la raó de la meva visita.

Amb determinació forjada, en Gael i jo ens llançàrem a explorar totes les possibilitats per enfrontar la crisi. Recordàrem l'existència d'una intel·ligència artificial dissenyada abans dels desastres, i la nostra esperança es va encendre. Al centre de la ciutat, entre les ruïnes tecnològiques, vam descobrir una sala oculta on la IA encara operava de manera fragmentada. Treballàrem incansablement per restaurar la seva funcionalitat. Junts, vam purificar l'aigua, revertírem la contaminació i restauràvem la fertilitat del sòl. A mesura que començàvem a transformar el món, la nostra connexió s'enfortia.

Sota la Terra restaurada, l'amor entre en Gael i jo va florir com un testament d'esperança i de resiliència. I de seguida les cicatrius del passat es van dissoldre en la promesa d'un futur teixit amb la força de la unió, la tecnologia reviscuda i l'amor que va resistir les inclemències del temps.

QuarantaSeixanta

Després de superar molts obstacles en els laberints subterranis, el grup d'amics, amb el robot Elvex, va arribar a la superfície. Esperaven trobar-se un desert, però van trobar un món on la tecnologia i la natura conviuen en harmonia. La gent allà vivia amb llibertat i felicitat, sense por.

Els habitants de la superfície els van acollir, mostrant-los com havien superat les velles maneres autoritàries i com la col·laboració i el respecte eren la base de la seva societat. Amb aquesta nova visió, els joves van tornar al món fosc a compartir el que havien après i a inspirar un canvi.

A la seva tornada, els protagonistes van començar a compartir històries del món brillant que havien vist. No tots els creien, però la seva determinació no va flaquejar. Van explicar com la tecnologia pot ser una eina per al bé comú, no una cadena que restringeix la llibertat.

Amb el temps, els seus esforços van començar a donar fruit. La gent de sota terra va començar a obrir els ulls a noves possibilitats, a treballar junts, a respectar-se. La societat subterrània va començar a transformar-se, reflectint la llum d'un futur millor que havien viscut a la superfície.

Raig Mcqueen

La Clara seu davant la televisió com cada matí i l'engega. Com sol passar, el canal que se li obre és el de les notícies, que el seu pare sempre deixa obert la nit abans.

-S'han detectat moviments perillosos en la superfície marina- la Clara escolta la reportera amb atenció- grans tsunamis han sorgit en zones com Tailàndia i Cambodja emportant-s'ho tot per davant i deixant moltes morts. Desgraciadament, s'espera que succeeixi el mateix en moltes altres zones del nostre planeta.- Desconcertada i preocupada decideix esmorzar i anar a la parada d'autobús que la portarà a l'institut. En arribar veu la cara de preocupació dels seus companys i comprèn immediatament que ells, a l'igual que ella, han vist les notícies o n'han sentit a parlar.

La primera classe que li toca és tecnologia però abans que comenci, se sent un comunicat als altaveus. Qui parla és la directora.

-Tots els alumnes, sortiu del recinte en ordre i dirigiu-vos cap al port, hem d'evacuar la Terra.

Amb els nervis a flor de pell, es dirigeix al destí que els hi han indicat. Quan estan a punt d'arribar al port aconsegueixen veure de lluny una estructura metàl·lica enorme, molt més gran que cap altra cosa que haguessin vist mai. Estona després, senten un altre missatge el qual sembla que els hi donarà les explicacions que tant desitgen saber.

-Ja fa temps que els investigadors marins preveuen totes aquestes catàstrofes que ara estan succeint. S'ha demostrat que fa anys que la Lluna s'apropa a la terra més del compte, generant així marees incontrolables. Tot i així van notar una cosa estranya, aquests moviments sobtats de les aigües només es troben a la superfície marina, en el fons de l'oceà no s'hi generen. Així que van decidir buscar solucions i, al veure que no podíem afrontar les onades, van decidir endinsar-nos-hi. Porten mesos preparant diversos submarins arreu del món per fer-los aptes a la supervivència humana. La nostra nova dieta es basarà en algues que seran recollides per uns tubs gegants, l'electricitat la generarem amb el moviment dels corrents naturals marins i uns ventiladors enormes que, gràcies a una nova tecnologia, són capaços de transformar el diòxid de carboni i s'encarregaran de l'oxigen. Tot i així, el submarí està equipat amb subministres de reserva per a uns quants mesos per si les coses no sortissin com han de sortir-. Es va fer un silenci molt incòmode en l'ambient, que a la Clara se li va fer etern. Quan l'home misteriós torna a parlar només pronuncia unes poques paraules: "A què espereu? No tenim tota la vida".

I així de ràpid la Clara s'adona que tot això és real, que tant ella com la resta del món s'han d'adaptar a la nova situació que els envolta. De cop i volta, tot ha canviat per a ells.

Shin

Davant l'imminent impacte del meteorit es van construir diferents ciutats submarines, amb l'objectiu d'aïllar-se de l'exterior i, en estar sota l'aigua, reduir al màxim les ones expansives del xoc. Així doncs, l'any 2156 es va fundar la ciutat capital *Nova-Atlantis*. Posteriorment, també es van construir altres ciutats minoritàries al seu voltant. Les ciutats submarines més baixes arriben als 300 metres, encara que la majoria oscil·len entorn els 100-200 metres sota el nivell del mar, on encara hi arriba la llum del sol.

L'estructura de la ciutat consta de diferents doms geodèsics fets de vidre i varetes d'acer, que ofereixen una visió panoràmica del fons marí. Cada triangle té dues capes de vidre i, entremig, una fina capa de plàstic transparent que trenca el pont tèrmic i ajuda a conservar la temperatura interior, a més de contribuir a l'estalvi energètic.

Les diferents cúpules metropolitanes estan connectades per passadissos igualment fets de vidre.

La ciutat posseeix una intrincada xarxa de conductes de ventilació que proporciona l'oxigen necessari per a la vida. Al capdamunt d'aquests conductes, hi ha grans tancs de microalgues que purifiquen l'aire i generen oxigen. Per altra banda, l'energia s'extreu quasi exclusivament per molins d'aigua que generen energia pel moviment de les onades. L'alimentació es basa en productes al seu abast, tals com: algues, peixos, mol·luscs i altres organismes marins.

Un dels sectors més populars en aquesta regió és l'enginyeria genètica, que treballa àrduament per crear peixos i algues transgèniques capaces de donar una alimentació tan completa com sigui possible. El principal objectiu és crear algues que no absorbeixin metalls pesats o radioactius, cosa que provoca moltes malalties en la població. De fet, més de la meitat de la població acaba desenvolupant hipertiroïdisme per l'excés de iode. Les algues es combinen amb peixos grassos per construir una alimentació completa; d'aquests, el més consumit és la tonyina, que constitueix la font principal de proteïna animal.

Per adaptar-se a aquest nou món, han desenvolupat noves tecnologies, com aletes mecàniques per l'exploració submarina, roba feta de fibres d'algues o vehicles de transport subaquàtics.

Després de tant de temps sota l'aigua, alguns humans han començat a tenir alguns canvis: molts humans tenen un color de pell molt clar i s'han triplicat els casos d'albinisme, perquè no es veuen tan exposats a la llum del sol. Els humans que han viscut en aquest món també presenten una gran tolerància al CO₂, que els permet passar grans estones sota l'aigua. Possiblement perquè estan acostumats a bussejar des de ben petits.

Després de tot aquest temps, també s'ha pogut crear una rica cultura, amb balls tradicionals propis, on es balla sota l'aigua aprofitant la flotabilitat per realitzar moviments lleugers i elegants; plats únics amb aliments marins i festes inèdites com la cerimònia del primer bany, on se submergeix un nadó per primera vegada en aigua marina. També se celebra la setmana de la bioluminescència, aprofitant el moment en què hi ha un augment d'animals bioluminescents, s'apaguen els llums de la ciutat per poder apreciar-los bé. Així, durant una setmana la ciutat només és il·luminada per aquests éssers.

Spill

LES CIUTATS M

Paisatges secs, falta de matèries primeres, disminució de la biodiversitat... Aquests van ser els primers senyals que vam començar a notar. Més tard, a causa d'unes temperatures dràstiques, un clima imprevisible i l'augment del nivell del mar fins a reduir la terra al 40%, els humans vam haver d'adaptar-nos als canvis. Al principi ningú en va fer massa cas. Els governs corruptes, van prohibir parlar del tema en tota mena de mitjans de comunicació, i així, les empreses continuaven contaminant a gran escala i només uns pocs activistes, no gaire entusiastes, sortien a manifestar-se sent ràpidament censurats i tancats a la presó. Per molt que ho neguessin, tot empitjorava. A poc a poc, en els països menys desenvolupats, la població es va reduir extremadament de pressa, a causa de noves malalties totalment desconegudes. A la resta del món, igual que amb la COVID-19, ens vam pensar que, a nosaltres, no ens arribaria, i com ja us podeu imaginar, sí que ho va fer i va ser en aquest moment, que vam obrir els ulls. Es va crear un estat de màxima alarma en tots els països, tot es va aturar, els científics, enginyers, arquitectes... tots es varen posar a treballar conjuntament per a trobar solucions el més ràpid possible.

No va ser fins després de 20 anys vivint al límit, que la primera ciutat mirall, altrament anomenada ciutat M, va posar-se en funcionament. Els homes i les dones fèrtils d'entre 18 i 30 anys, la mainada i forces exemplars d'algunes espècies, van tenir preferències per entrar a viure en aquesta ciutat. Més tard una altra dotzena de ciutats mirall van sorgir, més grans i millorades. Al cap d'uns 10 anys l'única població que havia sobreviscut havia estat la que va poder entrar a les ciutats M.

Eren naus immenses fetes d'uns materials molt resistents de les quals era quasi impossible sortir-ne, per fora estaven recobertes per miralls gegants que les protegien de les radiacions solars. Aquestes ciutats comptaven amb uns recursos tecnològics que els proporcionaven tot allò que requerien per poder viure: regeneraven l'aire, dessalinitzaven l'aigua marina per aconseguir-ne de dolça, també imitaven el dia i la nit amb els períodes de llum i fosc... Així és com va sorgir una nova civilització. La gent era conscient del que passava, per això no hi va haver revoltes, les guerres eren inexistents, ja que les ciutats M estaven molt lluny unes de les altres i l'excés n'era molt difícil.

La població es dividia en cinc grans grups: els agricultors, encarregats de cultivar aliments i fabricar suplementes alimentaris; els protectors, s'ocupaven de curar la gent i mantenir la pau; els constructors, construïen i dissenyaven totes les instal·lacions i millores de les ciutats mirall; els fabricants, creaven tota classe d'estris, roba, mobles o quelcom necessari, i els de serveis, que eren els botiguers, comptables, jutges, polítics, mestres...

I va ser així com, d'una gran catàstrofe d'origen antròpic, va sorgir una nova societat amb un estil de vida totalment diferent de la que feia molts anys havia existit.

Suvi

OPORTUNITAT ÚNICA

Em vaig aixecar i el primer que vaig fer va ser escoltar les notícies. I com no, dia nou, rècord nou. “Avui hem assolit una temperatura de 45 °C i amb això, batem novament un rècord històric pel que fa a les temperatures del mes de novembre”. Les paraules, que sentia de fons mentre em preparava per a treballar, em ressonaven al cap. Com podia ser que haguéssim ignorat el canvi climàtic d’aquesta manera? Com podia ser que en aquell moment, quan ho podíem haver evitat tot, la gent no hagués fet el possible per arreglar el desastre que nosaltres mateixos havíem provocat?

La situació ja era extrema i només una cosa podia arreglar-ho. Únicament la carta que amb tant d’anhel esperava i que, si tot sortia bé havia d’arribar avui, podia treure’ns del carrer sense sortida on ens havíem posat. No només les temperatures eren preocupants, ens estàvem quedant sense aigua, els animals i les plantes morien i els que sobreviuen, ho feien amb penes i treballs. No eren els únics, hi havia hagut una disminució de la població molt preocupant. Per això esperava aquella carta i per aquell mateix motiu m’havia apuntat en aquell projecte. Era l’única esperança que jo hi veia per canviar per complet la situació i qui sap si per fi acabar amb la gran problemàtica mundial.

Vaig anar fins a la bústia per recollir la carta. A fora, feia molta calor, massa. Però no era el primer dia, ni de bon tros, feia anys que estàvem així, potser més de 150 des de l’inici del canvi climàtic. La societat s’havia hagut d’adaptar. La majoria de gent treballava des de casa, no hi havia molt de moviment pels carrers. Era impossible estar-hi. Tot funcionava per internet, aquella eina que s’havia inventat feia molts anys i que ara tenia tanta utilitat. És evident, que havia evolucionat des de llavors.

La gent vivia tancada en la seva “bombolla”. Sortir i exposar-se a l’exterior durant molta estona era d’allò més perillós. Hi havia hagut moltes morts per aquesta causa, millor era no arriscar. I us preguntareu, com s’alimentava tota la població, si els animals i les plantes estaven morint?, bon dubte. Ja feia temps que un científic havia trobat la clau. Unes pastilles fetes a base de blat. Un aliment molt senzill que, juntament amb un gran sistema de conreu creat pels humans, resistia molt bé la calor. L’aigua funcionava de manera semblant. L’aigua dolça s’havia acabat des de feia temps i havien hagut d’inventar sistemes molt eficaços que transformessin l’aigua salada en aigua potable. De moment encara subsistíem, tot i que calia trobar altres aliments que fessin que la nostra dieta fos més variada i equilibrada.

Vaig obrir la bústia, i sí. Allà hi havia la carta que tant estava esperant. La vaig obrir amb molt de compte. El seu contingut determinaria el meu futur i qui sap si també, el de tota la humanitat. Un cop oberta, vaig llegir cada lletra amb molta atenció. Havia estat acceptada per formar part de l’expedició. Juntament amb 20 persones més de diferents continents i diverses espècies d’animals i plantes viatjaríem a Pròxima Centauri B, un exoplaneta prop de la Terra que es creia potencialment habitable.

Teníem davant nostre la il·lusió d’un futur amb esperança, en un paper del passat

Talpeta

L'onze de setembre del 2024 encara es podia respirar, tot i haver passat més de vint anys, i tots els habitants de la Terra estàvem al cas de la terrible notícia. Les guerres entre Israel i Palestina i Rússia i Ucraïna s'havien descontrolat més del compte, ja hi havia més de seixanta països involucrats en el genocidi massiu que s'estava donant a casa nostra. Les capitals més importants del planeta havien estat enderrocades pels constants bombardejos, els rajos solars no traspasaven les boires de pols que inundaven la superfície, el menjar va esdevenir escàs i el que abans era una tercera guerra mundial es va convertir en uns jocs de la fam. Davant de la situació, Rússia, Xina i Corea del Nord van formar una aliança i van posar als millors científics del país a la recerca d'una fórmula que pogués crear la bomba més letal que la humanitat havia presenciat. Així va ser com l'onze de setembre les portades del diari es van omplir de titulars apocalíptics que afirmaven que l'amenaça era real. Els carrers es van omplir de pànic i les masses de gent els van col·lapsar.

En el moment que l'arma letal va ser activada, en el nord de l'oceà Atlàntic, una gran onada es va imposar davant dels països més costaners i la Terra va començar a fer una tremolor que va enderrocar el que quedava de les nostres ciutats, fora de la vida urbana els humans es van refugiar dins de volcans teòricament adormits que dies després es van despertar del somni etern i van erupcionar, l'hivern va arribar a mitjan setembre i no donà pas a l'estiu fins cinc anys després. Molts dels humans es van refugiar en búnquers que superaven els cent quilòmetres, d'altres es van endinsar en la foscor de l'oceà amb submarins altament preparats per aquest tipus de situacions i una minoria va adaptar-se a la situació mundial, així ens anomenem la generació de les quinze onades.

La majoria d'integrants d'aquesta etapa es troben a la península Ibèrica i itàlica. Després de la gran catàstrofe es van tirar a terra tot el que quedava dels gratacels i van deixar que la naturalesa intervingués, així que van construir poblats petits i independents a on es prohibí l'ús del petroli o l'energia nuclear i van iniciar la popularització de les energies primàries i renovables. La guerra havia deixat un record tenebrós enrere, no estaven disposats a repetir-ho. D'aquesta manera, van suprimir l'església del poder i es va consolidar un estat totalment liberal i lliure d'imposicions. Qualsevol era lliure de pensar i expressar-se lliurement, sense pena ni càstig. En pocs anys es van aturar les guerres heretades pel conflicte i la tranquil·litat va retornar a la mare Terra.- En l'estona que explico el petit relat inventat, l'Elio cau adormit en una habitació d'hospital mentre sonen trets en la llunyania. La guerra no ha acabat.

Tortuga verda

Al Segle XXX els recursos del planeta Terra es van acabar i hi va haver guerres, epidèmies i desastres naturals que van matar gran part de la població terrestre. Vam haver de marxar a viure a Mart, sí, a Mart. Alfa Centauri estava massa lluny i transportar 5000 persones en naus durant 100 anys- tenint en compte que els coets més ràpids viatjaven a la meitat de la velocitat de la llum i Alfa Centauri es trobava a 50 anys llum de la Terra- no era viable. A més, no fugir de la Terra era la mort assegurada, així que el pla va ser deixar que la Terra es recuperés durant un període indeterminat de temps, mentre els terrícoles lluitàvem per poder marxar a tenir una nova vida al planeta veí, deixant morir un gran nombre de persones que no sobreviurien.

Ara pensareu, i qui va marxar a Mart? La gent que es va poder permetre un bitllet a bord de la nau espacial amb uns límits d'edat molt estrictes i que s'havia de sotmetre a diverses proves competencials. Bàsicament, van pujar a bord de l'anomenat "Apolo Salvation" enginyers, metges, químics, científics en general i gent molt rica que es va poder permetre un bitllet de més de 7000 milions de dòlars.

Ara, fa uns 300 anys que habitem aquí, i ja hi ha moltes generacions marcianes. Tres segles, però, no han estat suficients perquè l'espècie humana s'adapti a la falta d'oxigen i al canvi gravitacional del planeta, ja que és molt més baix que el del nostre antic planeta.

La humanitat està desesperada per tornar a la Terra; la gent mor jove degut als alts nivells d'òxid de l'atmosfera i el terreny en general. L'exposició constant a aquests nivells va portar la mort a moltes persones durant els primers 100 anys que vam habitar Mart, ja que provocaven grans problemes respiratoris a les persones, i a més a més de l'oxidació de l'aire, l'atmosfera marciana és quasi bé un 100% diòxid de carboni, tòxic per les cèl·lules humanes.

Els avenços científics per tal de poder filtrar l'oxid i passar de CO₂ a oxigen apte pels pulmons humans va ser el primer al que es van dedicar els científics des del primer dia que vam trepitjar Mart. Altrament, els nivells d'oxigen estaven pensats per fer subsistir a tothom durant un termini de 47 anys. Els químics i físics especialitzats en quàntica van passar nits en vela buscant una solució al problema i no van parar fins a obtenir un filtre atòmic que permetia canviar la composició de les partícules de manera que s'aparellessin amb altres àtoms i formessin molècules d'aigua que més tard serien modificades i acabarien formant oxigen.

Tot i així, les malalties respiratòries segueixen sent una amenaça, i la gent segueix morint de manera molt prematura per causes que segueixen sent desconegudes.

L'alimentació també va ser una preocupació per la comunitat quan es van adonar que les reserves s'acabaven, i mentre un equip de científics esbrinava com obtenir oxigen i, per casualitat, va acabar obtenint també l'aigua, l'altre equip només va haver de copiar els processos per modificar partícules per tal d'aconseguir sintetitzar proteïnes i altres nutrients aptes pel consum humà. Ara, ens despertem i ens punxem directament tots els nutrients que necessitem per aquell dia. Esperem tornar a la Terra tan aviat com s'hagi recuperat dels desastres que una humanitat poc responsable va causar.

Així és la vida a Mart! Sóc la Jana i envio aquest missatge a la Terra per si encara queda algú viu i em pot informar de l'estat del planeta. En cas que algú hagi trobat el missatge, que em retorni una resposta gravada en format àudio amb aquest mateix aparell prement el botó vermell. Moltes gràcies.

Ziggie

- Val, la cinta ja està gravant- va prémer el botó i les rodetes van començar a girar.
- Et preguntaré sobre els fets que van passar, has de respondre el més clar que puguis, d'acord? Comença dient el teu nom i explica'm, on eres quan va passar?
- Em dic Eider, estava a l'escola, era un dia força normal, tots escrivint a la llibreta, quan va començar a sonar una alarma molt forta. Em vaig tapar les orelles. Tothom estava molt esverat.
- Com et vas sentir?
- Espantada
- Sabies què estava passant?
- No
- Continua
- La meua escola tenia dos pisos. Jo era al segon. Anant cap a les escales, em vaig fixar en una finestra, tot el cel era taronja, encara que eren les 10. Pensava que seria la fi de tot el que coneixia, i en part tenia raó. Els helilliscadors s'aproximaven, així que vaig decidir seguir el meu camí. A fora vaig veure una gran massa de gent, tots mirant el cel. Al mirar, em vaig quedar glaçada: la Lluna, es veia gegant, es podien veure els seus cràters perfectament, però amb parts trossegades. Així que vaig córrer cap a un helilliscador. En enlairar-se, vaig veure com s'apropava una ona gegant, que, en qüestió de segons, va arrasar amb tot el que havia per davant. Ens va anar ben just.
- Devia ser horrorós veure com tot es destruïa.
- Sí, per l'altaveu va començar a sonar una veu. Deia: si us plau que tothom seguei, i es cordi al seient. Així que ho vaig fer, les llàgrimes em regalimaven galtes avall. Allà l'única persona que reconeixia era una veïna. Ens van portar a una mena de nau, que estava molt amunt, tan amunt que no es veia el terra per culpa dels núvols. Van arribar altres helilliscadors i ens van fer entrar a tots a una sala amb una pantalla gegant. L'últim helilliscador va arribar, tenia l'esperança que els meus pares hi fossin, però no en van sortir.
Els llums es van apagar i la pantalla va començar a reproduir un vídeo. Deia: "si esteu veient això significa que hem d'evacuar la Terra. Els nostres científics porten anys estudiant on poder desenvolupar una nova civilització i han descobert un exoplaneta anomenat Ishtar, que és apte per viure-hi, així que ens veiem obligats a traslladar-hi els supervivents". La pantalla es va apagar i els llums van tornar, tothom estava gelat... Com se suposa que ens ho havíem de prendre, això? L'habitació es va emplenar d'un gas, vaig començar a estossegar i em vaig desmaiar.
En obrir els ulls, era en un llit estrany, endollada a una màquina. Tothom al meu voltant estava estirat, algú començava a despertar-se. Vaig veure'm en un reflex. Em va semblar estrany, aquella no era jo, semblava més gran.
- Quants anys havien passat?
- 100, però per al meu cos representaven 20
- I com és que encara ets viva?
- Em van explicar que ens havien aplicat tècniques d'hivernació.
- Molt bé, ja veiem que ets apta, benvinguda a Ishtar.

En el Programa Ciència i Societat – UVic-UCC hi ha dos projectes amb un elevat capital social, científic i humà pel foment de les vocacions científiques a la joventut i que afavoreixen que el col·lectiu de personal Universitari i dels Centres de Secundària que participen en aquests projectes de forma activa, estableixen unes relacions excel·lents com a professionals de l'educació:

[Tertúlies de Literatura Científica](#) – (TLC-UVic)

[Premi Llegim Ciència](#) – (PLC-UVic)

Premi Llegim Ciència (PLC): Aprenem a partir d'una novel·la, escrivim, valorem, coneixem a l'autoria, a l'editorial, treballem conjuntament professorat i alumnat de diversos centres d'arreu de Catalunya! El dia 28/02 coneixerem els relats guardonats, i escoltarem a l'autor del llibre. Podem dir que aquest projecte desenvolupa una metodologia pedagògica innovadora i amb una gran capacitat d'adaptació. Eguany s'han presentat 19 centres que en total sumen una quantitat de l'ordre de 800 participants entre alumnat i docents.

PLC-UVic curs 2023/24 – entrega de premis el dia 28/02/2024 on es desvelarà el veredict final

Sessió 1 per 3r d'ESO de 9 a 10.30h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

Sessió 2 per 4t d'ESO de 11:15 a 12.45h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

RESUM DE NOMBRE de RELATS que arriben: 97 RELATS de 19 centres educatius

Categoria 1 (3r ESO) – en total 36 Relats – n'hi ha 19 de la Modalitat A i 17 de la Modalitat B

Categoria 2 (4t ESO) – en total 60 Relats – n'hi ha 31 de la Modalitat A i 29 de la Modalitat B

Bases del concurs en el Tríptic del PLC-UVic – [Bases – Premi Llegim Ciència \(uvic.cat\)](#)

Agraïm a la col·laboració de les entitats que participen a l'entrega de premis del PLC-UVic:

La Fundació Espavila de Granollers
Depurtech de Tona
ISERN de Vic
Editorial Santillana
UVic-UCC

Amb el Premi Llegim Ciència (PLC) obrim una escaleta a l'esperança d'agermanar les lletres, la tecnologia i les ciències.

PREMI LLEGIM CIÈNCIA (PLC-UVic) - Curs 2023/24

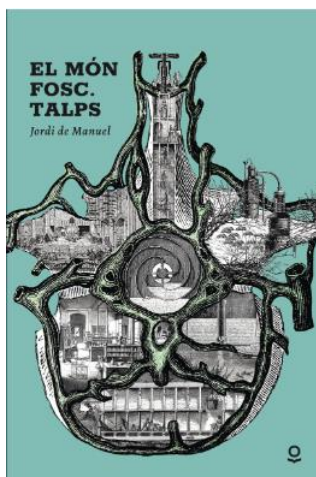
TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC-UVic)

Dossier relats Categoria 2- 4t d' ESO - Modalitat B

Relats de la Categoria 2: 4t d'ESO

Relats Modalitat B – **Escriu un relat on els humans s'hagin hagut d'adaptar a una nova situació ambiental, com els podria ajudar la tecnologia i/o quines adaptacions podrien haver sofert.**

Libre: Jordi de Manuel. JoLibre GR.2018.

L'enllaç: [Cartell-Premi.pdf \(uvic.cat\)](#)

PLC-UVic curs 2023/24 – entrega de premis el dia 28/02/2024 on es desvelarà el veredict final

Sessió 1 per 3r d'ESO de 9 a 10.30h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

Sessió 2 per 4t d'ESO de 11:15 a 12.45h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

RESUM DE NOMBRE de RELATS que arriben: 96 RELATS de 19 centres educatius

Categoria 1 (3r ESO) – en total 37 Relats – n'hi ha 20 de la Modalitat A i 17 de la Modalitat B

Categoria 2 (4t ESO) – en total 60 Relats – n'hi ha 31 de la Modalitat A i 29 de la Modalitat B

Premi Llegim Ciència (PLC-UVic)

[Premi Llegim Ciència \(PLC-UVic\)](#)